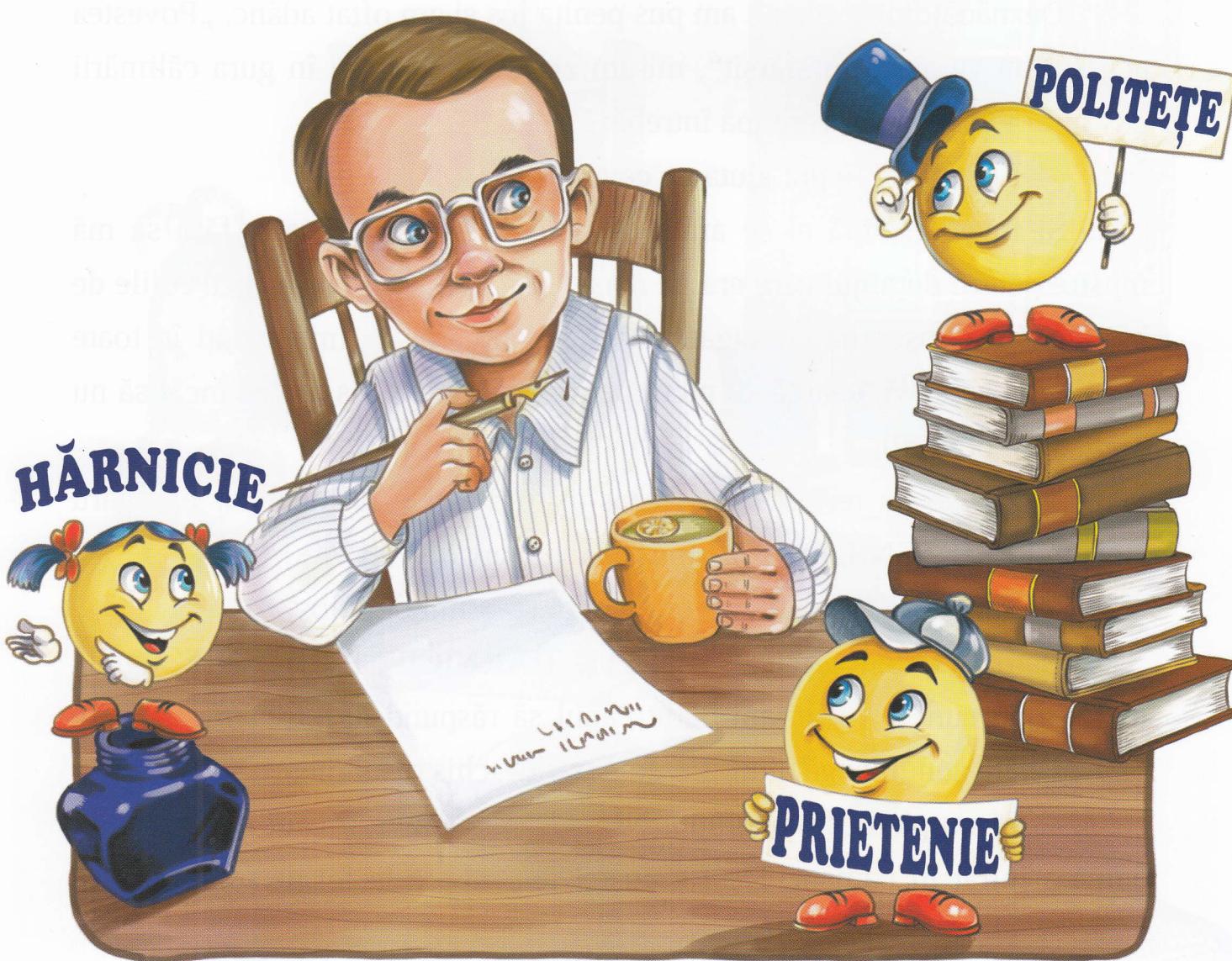

Fetița care l-a luat pe NU în brațe

după Octav Pancu-Iași

Îmi place mult să scriu povești, dar nu oricum, nu la mașina de scris căci face prea multă gălăgie și nici la calculator pentru că nu îmi găsesc inspirația. Nu, eu sunt de modă veche și singurele instrumente care-mi trebuie sunt: o coală de hârtie, o penită și o călimară. Da, da, o călimară! Unii dintre voi poate că mai știți cum arată, este sticluța aceea cu cerneală albastră unde încap toate cuvintele lumii. În sticluța aceea mică găsesc orice cuvânt doresc, iar dacă nu-mi trebuie un cuvânt, îl pun la loc și iau altul. Bineînțeles că toate cuvintele se cunosc între ele, e și normal să fie aşa, doar stau în aceeași casă.

Ei, dar de câteva zile m-am căznit să închei o poveste și nu am reușit. Am încercat dimineața, cuvântul nu era. M-am gândit că e somnoros și doarme până târziu. Am încercat și la prânz, când păsărelele ciripeau voioase și te chemau afară să le asculti. Cuvântul era nepăsător la zarva naturii și nu se ițea deloc. Am încercat și seara, când greierii îmi cântau balade la geam și crinii aproape că mă adormeau cu miroslor. Cuvântul pe care îl căutam, simplu și comun, era dispărut. M-am gândit atunci că e prea mic și s-a pierdut între miile de cuvinte din călimară. Am luat o lanternă mică și am dus-o la gura călimării, luminând înăuntru. Toate cuvintele erau la locul lor, cuminți, așteptând să fie întrebuițate. Dar cuvântul care-mi trebuia, nu. Am scuturat nervos sticluța cu cuvinte, poate, poate o veni la suprafață. Dar nu am reușit decât să stropesc cu cerneală toate colile de pe masă, chiar și cele scrise.

Deznădăjduit și obosit am pus penița jos și am oftat adânc. „Povestea aceasta nu va avea un sfârșit“, mi-am zis. Atunci apăru în gura călimării cuvântul **POLITEȚE**, care mă întrebă:

— Ești bine? Te pot ajuta cu ceva?

Și imediat după el se arăta cuvântul **HĂRNICIE** care, fără să mă mustre pentru deranjul care era pe masă, se apucă să-mi ordoneze colile de hârtie, să-mi absoarbă cu sugativa stropii de cerneală împrăștiați în toate părțile, ba chiar să șteargă cu picul petele din manuscris, astfel încât să nu pierd șirul poveștii.

Nici bine nu termină de aşezat instrumentele la locul lor că apăru cuvântul **PRIETENIE**, care mă întrebă îngrijorat:

— Spune-ne păsul tău și cum putem să-ți fim de folos?

Oare cuvintele astea: **POLITEȚE**, **HĂRNICIE**, **PRIETENIE**, umblă mereu împreună? Nu mi-am bătut capul să răspund la întrebare, dar tare bine le stătea unul lângă altul. Le-am spus deschis of-ul meu:

— L-am pierdut pe domnul NU. De câteva zile îl caut necontenit și parcă a intrat în pământ. Deși e un cuvânt mic, e la fel de important ca

Respectării altor autori. Oricare alt cuvânt. Fără el mi-e imposibil să termin povestea. A dispărut și eu nu știu ce să mă fac.

— Știam, intuiam că pe el îl cauți, spuse că în cor cele trei cuvinte. Dar nu este în călimară, e în altă parte.

— Unde, unde este? Spuneți-mi repede că fug să-l găsesc. E atât de mic și nu vreau să se piardă!

— Păi tocmai de aceea a fugit, să nu-l mai găsești. Pe cât de mic, pe atât de îndărătnic e. Și-a găsit un loc care-i convine de minune, la căldurică, la înălțime, ocrotit și iubit, unde nimeni nu-l deranjează. Pe NU l-a luat o fetiță în brațe!

Credeam că nu aud bine și era să izbucnesc în râs. Cine a mai pomenit aşa ceva?

— Da, da, întărîră cele trei cuvinte. L-a luat în brațe și nu vrea să-i mai dea drumul. Ce-i drept, și lui îi place. S-a lenevit, s-a rotunjit și s-a obrăznicit. Stă ca-n puf!

— Cum aşa? Întrebai eu nedumerit.

— Uite-aşa! spuse cuvântul HĂRNICIE. Dacă mama îi spune: „Pune masa!“ sau „Adu apă!“ sau „Strâng-ți jucăriile!“ fetița care l-a luat pe NU în brațe se face că nu aude. Cum să facă toate acele lucruri dacă are brațele ocupate cu NU? Sigur că aude dar e mai comod să nu facă nimic.

— Sau, continuă cuvântul POLITEȚE, dacă bunica vine de la piață cu sacoșe grele în ambele mâini, fetița nu se sinchisește nici măcar să-i deschidă ușa, darămite să o ajute. Biata bunică se ostenește cărând lapte, pâine, fructe și jucării pentru ca nepoțica ei să crească frumos și sănătos. Dar fetiței care l-a luat pe NU în brațe nu-i pasă, ea preferă să stea degeaba.

— Ori dacă, vorbi cuvântul PRIETENIE, o colegă îi cere ajutorul la teme, este imediat refuzată pe motiv că are alte treburi mai importante de făcut, cum ar fi să-l țină pe NU în brațe.

